

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองที่มีต่อความรู้ ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

THE EFFECTS OF CHINESE LEARNING ACTIVITIES MANAGEMENT USING SIMULATION TEACHING METHOD AFFECTED VOCABULARY KNOWLEDGE AND SPEAKING ABILITY OF IN UDONTHANI RAJABHAT UNIVERSITY STUDENTS

อัน เหมิง^{1*} และ ชีรพงศ์ แก้วมณี²
AN MENG^{1*} and THEERAPONG KAEWMANEE²

บทคัดย่อ

วิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี โดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี โดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองก่อนเรียนและหลังเรียน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาจีนหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน จำนวน 45 คน ใช้การสุ่มแบบกลุ่มโดยมีหมู่เรียนเป็นหน่วยสุ่ม เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบ one-group pretest-posttest design เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน 24 ชั่วโมง แบบวัดความรู้ด้านคำศัพท์และแบบวัดความสามารถการพูดภาษาจีนของสถาบัน HANBAN สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Dependent Samples T-test และ Pearson Correlation ผลการวิจัยพบว่า

1. ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนหลังเรียนมีความสัมพันธ์ในระดับสูง

คำสำคัญ : สถานการณ์จำลอง ; ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน ; ความสามารถในการพูดภาษาจีน

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, Master Student of Education Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Udon Thani University, Thailand.

² ผศ.ดร. อาจารย์ที่ปรึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ; Assistant Professor Dr.; Udon Thani Rajabhat University, Thailand.

* Corresponding Author, Email: meng.an.cfc@gmail.com

Received: Jan 29, 2025, Revised: Feb 27, 2025, Accepted: Mar 1, 2025

ABSTRACT

The purposes of this research were to: 1) Compare the Chinese vocabulary knowledge of students in Udon Thani Rajabhat University using simulated teaching methods before and after learning, 2) Compare the Chinese speaking ability of students in Udon Thani Rajabhat University using simulated teaching methods before and after learning and 3) Study the relationship between vocabulary knowledge and Chinese speaking ability after learning. The sample group consisted of 45 second-year students from the Faculty of Humanities and Social Sciences, majoring in Chinese. Cluster sampling was used, with class sections serving as sampling units. This was a quasi-experimental study using a one-group pretest-posttest design. Research instruments included a 24-hour learning plan, a vocabulary knowledge assessment, and a Chinese speaking ability assessment developed by HANBAN. The statistical tools used were mean, standard deviation, dependent samples t-test, and Pearson correlation.

The research findings revealed that:

1. The average post-learning score for Chinese vocabulary knowledge of students taught using simulated teaching methods was higher than the pre-learning score.
2. The average post-learning score for Chinese speaking ability of students taught using simulated teaching methods was higher than the pre-learning score.
3. There was a high-level relationship between Chinese vocabulary knowledge and Chinese speaking ability after learning.

Keywords: Simulated Situations ; Chinese Vocabulary Knowledge ; Chinese Speaking Ability

บทนำ

ปัจจุบันสังคมไทยให้ความสำคัญกับภาษาจีน เนื่องจาก การเพิ่มขึ้นของชาวจีนและนักท่องเที่ยวจีนที่เดินทางเข้ามา ในประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคธุรกิจและการท่องเที่ยว เช่น ในปี 2562 มีนักท่องเที่ยวจีนกว่า 11 ล้านคน หรือเฉลี่ย 1 ล้านคนต่อเดือน ทำให้ภาษาจีนกลายเป็นภาษาที่ช่วยเพิ่ม โอกาสในการทำงาน การสื่อสาร และความเข้าใจวัฒนธรรมจีน ภาษาจีนจึงถูกบรรจุในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ไทย-จีนและวางรากฐานความร่วมมือ ในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม นอกจากนี้ ภาษาจีน ยังเป็นหนึ่งในภาษาสากลที่สำคัญ มีผู้ใช้มากถึง 1 ใน 6 ของ ประชากรโลก และได้รับการยอมรับจากองค์การสหประชาชาติ (Zhang & Li, 2023)

กระทรวงศึกษาธิการได้บรรจุภาษาจีนเป็นส่วนหนึ่ง ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เพื่อส่งเสริมให้คนไทย

สามารถศึกษาภาษาจีนและพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร กับชาวจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สถานศึกษาที่มีความพร้อม สามารถเปิดหลักสูตรภาษาจีนในรูปแบบต่าง ๆ ตามความสนใจ ของผู้เรียน การเรียนรู้ภาษาจีนช่วยเพิ่มโอกาสในการสื่อสารและ เชื่อมโยงกับนานาประเทศ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับ การศึกษาและการสร้างความเข้าใจด้านวัฒนธรรมในชุมชนโลก อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าภาครัฐจะให้ความสำคัญกับการส่งเสริม การเรียนภาษาจีน แต่การจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยยังมีปัญหาหลายด้านที่ต้องได้รับ การพัฒนา (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559)

จากการสำรวจสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนภาษาจีน ทั่วประเทศจำนวน 80 แห่ง และสัมภาษณ์อาจารย์หรือ ผู้เกี่ยวข้องอีก 10 คน พบว่าปัญหาหลักของการจัดการเรียน การสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย ได้แก่ ระบบ การจัดการเรียนการสอนที่ยังไม่เป็นระบบ แม้ว่าจะมีสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการคอยกำกับดูแล และสนับสนุน การดำเนินนโยบายส่งเสริมของภาครัฐแม้จะมีการ

กำหนดยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน แต่ในทางปฏิบัติยังไม่เห็นผลอย่างเป็นรูปธรรมและไม่ครอบคลุม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทิศทางการเรียนการสอนภาษาจีนในอนาคต นอกจากนี้ระดับกระทรวงยังขาดหน่วยงานเฉพาะทางที่รับผิดชอบดูแลด้านการเรียนการสอนภาษาจีนโดยตรง อีกทั้งจำนวนสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดหลักสูตรภาษาจีนยังมีน้อย ขณะที่สื่อการเรียนรู้และตำราภาษาจีนมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นแต่ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน อีกปัญหาที่สำคัญคือ แม้ว่าจำนวนผู้สอนภาษาจีนจะเพิ่มขึ้น แต่ส่วนใหญ่ยังขาดประสบการณ์การสอนที่เพียงพอ รวมถึงจำนวนอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการในสาขาภาษาจีนระดับอุดมศึกษายังมีจำนวนน้อย ส่งผลต่อคุณภาพของการเรียนการสอน นอกจากนี้ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาจำนวนมากต้องเริ่มเรียนรู้ภาษาจีนใหม่ ทำให้เกิดการสูญเสียเวลาทางการศึกษา ทั้งที่บางส่วนเคยเรียนภาษาจีนในระดับมัธยมมาแล้ว

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการสอบ HSKK ระดับกลาง โดยผลการทดสอบของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ปีการศึกษา 2565 พบว่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 35.34 ซึ่งต่ำกว่าระดับผ่านที่กำหนดไว้ที่ 60 คะแนน จากการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 78 คน ผ่านแบบสอบถาม Google Forms พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสอบ HSKK คือ นักศึกษาไม่กล้าพูด (ร้อยละ 69.2) นักศึกษาไม่รู้คำศัพท์เพียงพอ (ร้อยละ 64.1) และนักศึกษาออกเสียงไม่ได้ (ร้อยละ 47.4) สาเหตุหลักของปัญหานี้มาจากธรรมชาติของระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีน ซึ่งมี 4 เสียง แตกต่างจากภาษาไทย ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสน หากออกเสียงผิดจะทำให้เกิดความหมายที่คลาดเคลื่อน ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการสื่อสาร นอกจากนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่มีโอกาสดูฝึกฝนการพูดภาษาจีนน้อยมาก แม้ว่าจะสามารถพูดตามแบบสนทนาในบทเรียนได้ดี แต่กลับไม่สามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง ทำให้ขาดความมั่นใจในการพูด (สุวิทย์ ตันติพันธ์, 2560)

เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสอนที่สามารถช่วยเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา โดยพิจารณาหลายแนวทาง เช่น วิธีสอนแบบตรง (Direct Method) ที่เน้นการใช้ภาษาจีนเป็นหลัก วิธีสอนแบบเงียบ (Silent Way) ที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการสังเกตและปฏิบัติจริง

วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) ที่เน้นการฝึกฝนซ้ำ ๆ วิธีสอนตามแนวการสื่อสาร (Communicative Approach) ที่มุ่งเน้นการฝึกพูดในสถานการณ์จริง และวิธีสอนแบบสถานการณ์จำลอง (Simulation) ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ (Herbert & Sturtridge, 1979)

วิธีสอนแบบสถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านสถานการณ์ที่สมจริง โดยให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาท มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น และใช้ข้อมูลที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงในการตัดสินใจและแก้ปัญหา การใช้วิธีการนี้ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน แต่ยังช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษา อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ครูสามารถติดตามพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างใกล้ชิด ข้อดีของวิธีการนี้คือ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะที่ได้ไปใช้ในสถานการณ์จริง ฝึกฝนการออกเสียงให้ถูกต้อง และเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร (หวัง เทียนซง, 2561)

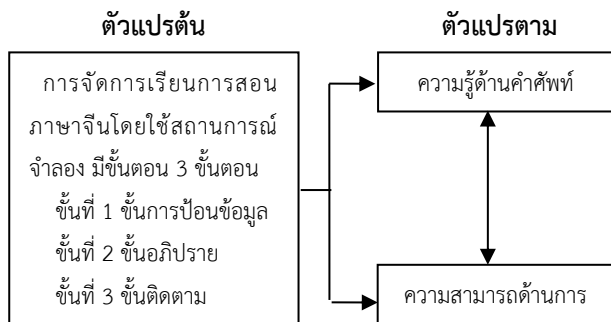
จากปัญหาที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี โดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองเปรียบเทียบผลก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันหรือไม่ ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองเปรียบเทียบผลก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันหรือไม่ และศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองมีความสัมพันธ์กันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี โดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี โดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองก่อนเรียนและหลังเรียน
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัย

ราชภัฏอุดรธานีหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีได้รับการเรียนการสอนภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีได้รับการเรียนการสอนภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีความสามารถด้านการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีหลังเรียนจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถด้านการพูดภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา CN12201 การฟังและพูดภาษาจีน 3 จำนวน 90 คนที่แบ่งเป็น 2 หมู่เรียน โดยแต่ละหมู่เรียนมีลักษณะเป็น Heterogeneous Within Cluster และ Homogeneous Between Cluster คือ ทุกหมู่

เรียนมีความคล้ายคลึงกัน (วิเคราะห์จากผลการเรียนจากชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2566)

2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นการสุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา CN12201 การฟังและพูดภาษาจีน 3 หมู่ที่ 2 จำนวน 45 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ซึ่งใช้หมู่เรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง จำนวน 6 แผน ๆ ละ 4 ชั่วโมง รวม 24 ชั่วโมง ได้นำให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินตรวจสอบให้คะแนนและหาค่าเฉลี่ยรายข้อและหาภาพรวม ผลประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งฉบับอยู่ที่ 4.66

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนแบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 ข้อสอบแบบปรนัยชนิด 5 ตัวเลือกจำนวน 40 ข้อ และตอนที่ 2 ข้อสอบแบบอัตนัยจำนวน 10 ข้อรวม 50 คะแนนได้นำข้อมูลที่รวบรวมจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาคะแนนค่าดัชนีมีความสอดคล้อง (IOC) ผลประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.34 – 0.80 มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.27 – 0.82 ขึ้นไปและมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ 0.70

2.2 แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีนฉบับก่อนเรียนและหลังเรียนโดยแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยเป็นข้อสอบ HSKK ของสถาบัน HANBAN จำนวน 14 ข้อรวม 100 คะแนนได้นำข้อมูลที่รวบรวมจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาคะแนนค่าดัชนีมีความสอดคล้อง (IOC) ผลประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การให้คะแนนอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. กำหนดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ พร้อมขออนุญาตทำการทดลอง

2. ผู้วิจัยทดสอบก่อนเรียน (Pre- test) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (ข้อสอบ HSKK ของสถาบัน HANBAN) ก่อนทำการสอนและบันทึกผลของคะแนน

3. ดำเนินการสอน กับกลุ่มตัวอย่างตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง จำนวน 6 แผน ๆ ละ 4 ชั่วโมง รวม 24 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

4. ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียนและจดบันทึกผลของคะแนน และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบการแจกแจงแบบปกติ (Normal Distribution)

ข้อมูล	Shapiro-Wilk			การวิเคราะห์ข้อมูล
	Statistic	df	Sig.	
คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน				
Pre-Test	.970	45	.209 > .05	มีการแจกแจงแบบปกติ
Post-Test	.972	45	.339 > .05	มีการแจกแจงแบบปกติ
คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาจีน				
Pre-Test	.955	45	.075 > .05	มีการแจกแจงแบบปกติ
Post-Test	.954	45	.069 > .05	มีการแจกแจงแบบปกติ

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการพูดภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองจากกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบการแจกแจงแบบปกติ (Normal Distribution) ด้วยโปรแกรม SPSS ได้ค่าจาก Shapiro-Wilk และมีค่า Sig. ของข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ทุกค่ามีค่ามากกว่า .05 ทำให้สรุปได้ว่าข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ทุกค่ามีการแจกแจงแบบปกติ

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	$\bar{X}$ ก่อน	$\bar{X}$ หลัง	$\bar{X}$ คะแนนพัฒนาการ	S.D. ก่อน	S.D. หลัง	t	Correlation	Effect Size
ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน (คะแนนเต็ม 50) (n = 45)	18.64	37.24	18.60	5.47	5.38	48.70	.888	7.87
ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (คะแนนเต็ม 50) (n = 45)	46.96	76.87	29.91	9.78	11.16	44.46	.900	6.48

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีนมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจำนวน 18.60 คะแนน ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสถิติทดสอบเท่ากับ 48.70 และค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size) เท่ากับ 7.87 ซึ่งบ่งชี้ว่า การใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษา นอกจากนี้ ความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีนมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจำนวน 29.91 คะแนน ซึ่ง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสถิติทดสอบเท่ากับ 44.46 และค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size) เท่ากับ 6.48 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองมีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง

การทดสอบ	N	$\bar{X}$ ก่อน	$\bar{X}$ หลัง	S.D. ก่อน	S.D. หลัง	$\bar{X}$ คะแนนพัฒนาการ	Correlation
ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีน (คะแนนเต็ม 100)	45	37.28	74.48	5.47	5.38	37.20	.900
ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (คะแนนเต็ม 100)	45	46.96	76.87	9.78	11.16	29.91	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่าความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.900 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการวิจัยนี้บ่งชี้ว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนนั้นมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นที่ 18.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าสถิติทดสอบเท่ากับ 48.70 และค่าขนาดอิทธิพลต่อความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนเท่ากับ 7.87 แสดงว่าการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองส่งผลให้ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น
2. ความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นที่ 29.91 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าสถิติทดสอบเท่ากับ 44.46 และ

ค่าขนาดอิทธิพลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาจีนเท่ากับ 6.48 แสดงว่าการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองส่งผลให้ความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น

3. ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปรเท่ากับ .900 พบว่าความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนมีความแปรสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ผลระดับความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ในระดับสูง

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีผลคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเป็นไปตามสมมติฐาน อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าเริ่มต้นนักศึกษามีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนเพียงเล็กน้อยแต่เมื่อได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองแล้วทำให้นักศึกษามีความรู้ด้านคำศัพท์มากขึ้นจึงทำให้คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสาเหตุที่เกิดผลลัพธ์เช่นนี้ เนื่องจากวิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกฝนและนำคำศัพท์ไปใช้ในบริบทที่เสมือนจริง ซึ่งส่งเสริมการจดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ ที่กล่าวถึงการเรียนรู้แบบการตอบสนอง (S-R Learning) โดยการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมได้จะเป็นผลมาจากการเสริมแรงผ่านการกระทำซ้ำหรือฝึกฝน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Angelini (2019) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านการสอนแบบสถานการณ์จำลอง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านคำศัพท์ การออกเสียงและไวยากรณ์ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hamad & Alnuzaili (2022) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้กลยุทธ์สถานการณ์จำลองในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยระบุว่านักเรียนมีพัฒนาการในด้านภาษาศาสตร์ เช่น คำศัพท์ การออกเสียง และไวยากรณ์ดีขึ้นหลังได้รับการใช้กลยุทธ์สถานการณ์

จำลองในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

2. จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีผลคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเป็นไปตามสมมติฐาน อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าเริ่มต้นนักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาจีนเพียงเล็กน้อยแต่เมื่อได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองแล้วทำให้นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาจีนมากขึ้นจึงทำให้คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งสาเหตุที่เกิดผลลัพธ์เช่นนี้ เนื่องจากวิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองช่วยให้นักศึกษาฝึกฝนการพูดโดยการเรียนรู้จากสถานการณ์ที่คล้ายกับการใช้จริง ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจและสามารถนำไปใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว ผลลัพธ์นี้เกิดขึ้นเนื่องจากวิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกการพูดและฝึกสนทนาในบริบทที่เหมือนจริง ซึ่งสนับสนุนการเรียนรู้เชิงปฏิบัติตามทฤษฎี Learning by Doing ของ จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ที่กล่าวว่าการเรียนรู้ผ่านการกระทำจริงทำให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ การลงมือทำจริงจะช่วยให้นักศึกษาซึมซับความรู้และแนวคิดได้ดียิ่งขึ้น รวมถึงช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเองและปรับปรุงในการฝึกฝนครั้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาวี ไชยทองศรี (2563) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 12.00 คิดเป็นร้อยละ 40 และหลังเรียนเฉลี่ย 22.40 คิดเป็นร้อยละ 74.67 มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 25.76 คิดเป็นร้อยละ 25.76 และหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 73.80 คิดเป็นร้อยละ 73.80 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการใช้สถานการณ์จำลอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวรรณ พรหมทอง (2565) ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง ผลการวิจัยพบว่าทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนดังกล่าวสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. จากผลการศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลองมีความแปรสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ผลระดับความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ในระดับสูงซึ่งแสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากวิธีนี้เน้นให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์จากการสนทนาในสถานการณ์ที่คล้ายกับสถานการณ์จริง ส่งผลให้ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนพัฒนาขึ้นไปในทิศทางเดียวกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ กัญญาณัฐ สมหมาย (2566) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและการมีส่วนร่วมในการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าทักษะการพูดภาษาจีนและการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนระหว่างหลังการเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีความสัมพันธ์เชิงบวกโดยมีระดับความสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง จากผลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยตรง ดังนั้น การนำผลการวิจัยไปใช้ในทางปฏิบัติควรมุ่งเน้นที่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ เพราะเมื่อความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาเพิ่มขึ้น ความสามารถในการพูดภาษาจีนก็จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลที่ได้จากการทดลองในครั้งนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับทำวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อาจเนื่องมาจากก่อนเรียนนักศึกษามีความรู้ในเรื่องของความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนน้อย เมื่อผ่านการเรียนการสอนมาแล้วจึงทำให้คะแนนที่ได้เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นในการวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ เช่น กลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติ เป็นต้น

2. จากการวิจัยพบว่าผู้วิจัยใช้ข้อสอบชุดเดิมในการวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนถึงแม้จะมีการใช้เวลาในการทดสอบที่ต่างกันพอสมควรเพื่อป้องกันการจำข้อสอบได้ แต่อาจส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนหลังเรียนมากขึ้น เพื่อเป็นการลดปัญหาดังกล่าว ในการวิจัยในครั้งต่อไปควรที่จะสร้างแบบทดสอบคู่ขนานเพื่อนำมาใช้ในการวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนและความสามารถในการพูดภาษาจีน

เอกสารอ้างอิง

- [1] กนกวรรณ พรหมทอง. (2565). *การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองสำหรับการพัฒนาภาษาอังกฤษ*. เชียงใหม่: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [2] กัญญาณัฐ สมหมาย. (2566). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้*. นครราชสีมา: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- [3] จิราวัฒน์ ประยูรวงษ์. (2562). *การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนในบริบทห้องเรียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- [4] วิภาวี ไชยทองศรี. (2563). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านสถานการณ์จำลอง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- [5] สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). *รายงานการสำรวจและวิเคราะห์ระบบการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- [6] สุวิทย์ ตันตะพันธ์. (2560). *การฝึกพูดภาษาจีนในบริบทคนไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [7] หวัง เทียนซง. (2561). *พื้นฐานการออกเสียงภาษาจีนสำหรับผู้เรียนภาษาไทย*. เชียงใหม่: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [8] Angelini. (2019). *Developing Speaking Skills through Simulated Activities*. London: Educational Press.
- [9] Hamad & Alnuzaili. (2022). *Simulation Strategies in EFL Teaching*. New York: Language Learning Publishers.
- [10] Herbert & Sturtridge. (1979). *Simulation Teaching in Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- [11] Zhang & Li. (2023). *Global Perspectives on Chinese Education*. Shanghai: Shanghai Education Press.
- [12] Zhang & Liu. (2022). *Chinese Vocabulary Development and Pronunciation*. Beijing: Chinese University Press.